

Hij was toen 34 jaar; zijn vader, een Duitscher, had zich omstreeks 1800 hier gevestigd en hield een loterijkantoor: hij zelf had zich met zijn zwager Kerdijk geassocieerd en dreef handel in meekrap.

Dat de oude deftige heeren den nieuweling wel eens vreemd aankeken laat zich begrijpen; maar Pincoffs was er de man niet naar om zich daardoor te laten afschrikken. Spoedig had hij eene „hervorragende” plaats in den raad veroverd, en reeds in 1857 vinden wij hem als rapporteur van de commissie voor strafverordeningen, eene nieuwe verordening op het bouwen verdedigende, en met succes het hoofd biedende aan de aanvallen van scherpzinnige rechtsgeleerden, en in de jaren die nu volgen is er letterlijk geene discussie geweest, waarin hij niet een werkzaam deel heeft genomen.

In eene bijtende satire schreef Mr. Oldenkott:

„Et cependant qu' il s'agisse d'administration, d'économie politique, de finances, de jurisprudence ou d'emmagasinage du pétrole, peu lui importe, d'un pied toujours leste il monte à la tribune.

„Le cas échéant il ferait de la médecine, de la géologie, voire même de l'astrologie, tout en se déclarant incompétent, dans un accès de modestie”.

Maar, wanneer men bedenkt, dat hij altijd sprak met kennis van zaken, dat hij de onderwerpen die in behandeling kwamen volkomen meester was, dat hij vaak, bij afwijking, de discussiën wist te leiden in het rechte spoor, klinkt dan deze satire eigenlijk niet als een lofrede?

Intusschen was in den raad veel veranderd: gaandeweg waren de ouderen van het tooneel verdwenen en hadden plaats gemaakt voor jongeren, waaronder velen tot de vrienden en partijgenooten van Pincoffs behoorden. Het liberalisme vierde hoogtijd, de kiesvereniging Orde was oppermachtig en daarvan was hij een der leiders. Ik